

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סגן יעקב גזית פלזנשטיין ז"ל

בן בלהה-מחלה ומשה

נולד בתל אביב

בתאריך ב' בטבת תש"ד, 29/12/1943

התגורר בירושלים

שרת בחילה הרפואה

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

י"ז בשבט תשל"ב, 2/2/1972

נקבר בבית העלמין הצבאי קרית שאול

1: אזור 12: חלקה 3: שורה 3: קבר

הותיר אחריו אישה, כחודשיים לאחר נופלו נולד לו בן

בן 29 בנופלו

קורות חיים

בן משה ובלהה-מחלה (ברטה). נולד ביום ב' בטבת תש"ד (29.12.1943) בתל-אביב ולמד בבית-הספר היסודי "יבנה" ברמת-גן ובבית-הספר התיכון העירוני ד' (דתי) בתל-אביב. יעקב הקדיש הרבה מזמנו ללימוד ספרות תורנית-דתית. למעשה, נהג לקבוע עתים לתורה והשתדל ללמוד יום-יום. כך רכש ידיעות בגמרא ובספרות ההלכה. הוא עסק הרבה במחשבת ישראל ובפילוסופיה יהודית-דתית. במיוחד היו חביבים עליו כתבי הרמב"ם, שהעמיק קרוא בהם בעיתות פנאי. הוא אהב גם לבלות בקריאת ספרות כללית - קלאסית ומודרנית. לאחר סיום לימודיו התיכוניים למד באוניברסיטה העברית בירושלים, בבית הספר לרפואה. השילוב של דת ומדע היה מסימני אופיו עוד מראשית דרכו. הייתה לו יכולת מחשבה ישרה, צלולה וחריפה, שבזכותה היה מסוגל להבקיע לעומקה של סוגיה תלמודית קשה, או של בעיה פיסיקלית מסובכת

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ולפתרון בדרך פשוטה ביותר, ללא התפתלויות. עוד כשהיה סטודנט באוניברסיטה עסק, לצד לימודי הרפואה, גם במחקר בניאורופיסיולוגיה (במחלקה לפרמקולוגיה) ועשה עבודת מחקר, שפורסמה בעיתון מדעי בינלאומי. את עבודת הדוקטור לרפואה עשה בשטח הפסיכיאטריה ולצורך זה העמיק לבדוק את מחלתם של מאה חולים מן המחלקה הפסיכיאטרית. בעבודת מחקר אחרת שלו עסק בגורם הדת לגבי חולי נפש.

בתום לימודיו במסגרת העתודה האקדמית בפקולטה לרפואה באוניברסיטה, גויס לצה"ל והוצב לחיל הרפואה. הוא שירת כרופא קרבי ביחידה שהשתתפה בעשרות פשיטות. על שירותו כרופא קרבי סיפר מפקד הגדוד: "ראיתי אותו במצבים קשים כאשר אש ניתכה עלינו והוא נקרא לטפל בפצוע, לערוך לו ניתוח לאור פנס ואת שמי הלילה קורעים אותה שעה כדורים נותבים ואנו צריכים היינו לערוך מסע חזרה אל הגבול - מסע של חמש שעות, כשהפצועים על כתפינו. רק אז הבנתי כי השקט שלו אינו נובע מביישנות אלא שהוא משהו עמוק, המקרין סביבו מתינות ופיכחון". חובש היחידה סיפר, כי החיילים ביחידה אהבו אותו. הוא ידע להתקשר אליהם, להתעניין בבעיותיהם ולתת לכל אחד מהם להרגיש שהוא בראש וראשונה אדם ורק אחרי כן - חייל. הוא דיבר בנחת וכל הליכותיו היו צנועות. מעולם לא ניסה להתבלט, למרות שבהחלט היה לו טעם להתבלט. הוא שלט בעצמו והיה נוהג בקור רוח ובשלווה פנימית והיה מסוגל להשרות מאלה גם על הסובבים אותו. בעת שירותו כרופא גדודי, נודע לו שבכפר הסמוך למחנה חסר רופא ויש שם בעיות רפואיות. אז התנדב לעבוד כרופא בכפר וקיבל על עצמו את הנהלת המרפאה של קופת חולים שם. את מעט זמנו הפנוי ניצל, תוך כדי השירות הצבאי, לעריכת מחקרים. אחד ממחקריו המקיפים דן בבעיות העייפות והשינה לגבי חיילים הממלאים תפקיד המצריך עירנות. הוא סיכם מחקר זה בשתי עבודות מעמיקות שהוכנסו לתיקי המחקרים של צה"ל. בצה"ל הגיע לדרגת סגן. בשנה השלישית לשירותו בצבא הועבר לתפקידי מחקר והשתדל לתרום מנסיונו ומכישוריו לצה"ל. יעקב היה מזיגה נאה של תורה, דעת ומעשים טובים. הוא השאיר קובץ של סיפורים קצרים וקובץ של שירים ליריים והגותיים, אלא שאלה לא הוצאו לאור בדפוס. הוא קורץ מאותו חומר נדיר המקרין על סביבו אמונה ומאלץ אותך להאמין באדם, כי יצר לבו טוב מנעוריו והוא נולד לטוב. טוב לבו של יעקב נתגלה במעשיו, שעשה כאילו בהיסח הדעת, שלא על מנת לקבל פרס. ביום י"ז בשבט תשל"ב (2.2.1972), כשבועיים לפני שסיים את שירות החובה שלו,

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

נפל מפעילות אויב, כשרכבו עלה על מוקש. הוא הובא למנוחת עולמים בבית הקברות בקרית שאול. השאיר אחריו אישה, וכחודשיים אחרי נפלו נולד בנו בכורו, שנקרא בשם אביו.

ב"שלושים" נערך לזכרו ערב לימוד ואזכרה. ספר תורה שנתרם לזכרו הוכנס על ידי חבריו לבית כנסת; כן הוקמה לזכרו קרן לשם עידוד החקר על תהליכי השינה והחלום, אשר מפירותיה תוענק מדי שנה מלגה לסטודנט חסר אמצעים; המעבדה לחקר השינה והחלום העוסקת בנושא זה באוניברסיטת "בר-אילן" נקראה על שמו.

